

**Petri Thyraei, E Societate Jesu Doctoris Theologi, Et In
Academia Herbipolensi Olim Professoris, Tractatvs De
Apparitionibvs Sacramentalibvs**

Thyraeus, Petrus

Dilingae, 1640

Capvt III. Quid sentiendum de formis pueri, infantis, Christi Crucifixi, eiusdem ad iudicium venientis, faciei humanæ, Agni quoque, [et]c. quæ aliquando in Sacramento Eucharistiæ apparuerunt.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64272](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64272)

gumentum deprehensum est. Quare merito Illustrissimus ac Reuerendissimus Princeps ac Dominus, Dominus Henricus, Dei gratiâ modernus Episcopus Augustanus, Anno 1615. die 2. Maij, ad dicti miraculosi Sacramenti cultum augendum, veteribus indulgentiis confirmatis, nouisque adiectis concessit, vt quotannis in festo illius, quod in diem vndecimum mensis Maij incidit: prædictum sanctissimum miraculosum Sacramentum (quod Sacramentum non esset, si Christus non amplius adesset) vnâ cum aliis SS. reliquiis, in eodem Monasterio religiosè asseruatis, Christiano ac deuoto populo publicè ostendatur, & ibidem honorificè exhibeatur. Quæ legere licebit apud R.P. Vochetium p. 1. §. 19. & 21.

C A P V T III.

Quid sentiendum de formis pueri, infantis, Christi Crucifixi, eiusdem adiudicium venientis, faciei humana, Agni quoq; &c. quæ aliquando in Sacramento Eucharistia apparuerunt.

<i>Nō verum viuusq; infans, aut puer</i>	<i>seruatus?</i>
<i>fuit, qui visus est,</i>	<i>Ei desinens puer, quo perueniret?</i>
<i>Quia miraculum postularet, quo</i>	<i>An etiam moreretur aliquando?</i>
<i>quid hic opus, & qualis ipsi anima</i>	<i>Deniq; non necesse est, vt viuus</i>
<i>nima fuisset?</i>	<i>fuert puer: nec quidquam,</i>
<i>Cuius etiam fuisset religionis?</i>	<i>vt viuus sit, suadet.</i>
<i>Cur nullus unquam motus in eo ob-</i>	

I

1. Va-

1. Arias multiplicésque formas in Sacramento esse visas, aut sub variis formis peregrinis Christum apparuisse, ostensum est cap. i. huius partis. Quidnam illæ fuerint, nunc explicandum, præsertim illæ, de quibus constat, ipsas reuera non Christum, Christi carnem, aut sanguinem fuisse. Et principio quidē hoc capite, quidnam illæ, in quibus humana species obseruata est; tum quid aliæ, quando vel caro, vel sanguis est obseruatus.

Humana autem species duplex potest distingui; Perfecta & Imperfecta. Imperfectam voco, quâ facies tantum Christi visa est, qualem viderunt Duacenses in S. Amandi sacrâ æde, de quâ p. i. c. i. n. 9. Perfectam, quâ visus homo quasi perfectus. Cuius etiam duplex modus; aliquando enim species crucifixi notata est, aliquando pueri, siue infantis. Quia verò vtrarumq; vna est ratio, vnam pueri, vel infantis formam suscipimus examinandam, ex quâ deinde de reliquis licebit iudicare.

2. Quamuis verò, certò definiri difficulter queat; vtrum aliquando Sacramentum, in hanc pueri aut infantis formam mutatum reuera sit, cum omnis hæc visio citra realem Sacramenti transmutationem fieri potuerit; quia tamen Dei potentiâ mutatio potuit accidisse, aut sub sensibili formâ puer apparuisse, factum esse credamus; atq; ita de hâc, nostrum examen instituiamus. Quærimus igitur, an verus viuusque infans, siue puer fuerit, qui in his Apparitionibus est exhibitus.

3. Et fuisse verum viuumque, ex duobus tribus coniectura accipitur. Primum quidem ex ipso nomine,
siue

siue sermonis proprietate. Qui enim has Apparitiones notârunt & posteris tradiderunt, infantem vel puerum esse visum constanter asserunt ; quemadmodum & illi, quibus Apparitiones factæ. Quocirca cum impossibile nō sit, eundem verum viuūque infantem fuisse, non est quod ad speciem aut imaginem infantis, vel pueri confugiamus.

4. Deinde motus, qui in infante hoc, vel puero aliquando obseruatus est, verum viuūque fuisse haud obscurè indicat. Hoc enim viuētia depræhenduntur, & à non viuētibz separantur : quod illa se moueant, hæc mouere nequeant, quemadmodum 8. physic. docet Aristoteles. At constat puerum in Eucharistiâ obseruatum se mouisse, & motu magna singularis intelligentiæ signa dedisse. De puero à se viso, sic loquitur Windekindus Dux Saxonix, apud Alb. Krantziū, lib. 1. hist. Eccl. c. 9. Stupor mihi inquit, erat videre, quod de manu purpurati Sacerdotis, singuli pulchellum puerum in os susciperent : quem quibusdam ludibundum arridere, vltro properare : aliis verò abhorrentem vultum auertisse, & tamen in ora demissum, nec redeuntem aspexi.

5. Denique & impositum hominibus credi posset, si quem puerum aut infantem se videre existimârunt, verè puer aut infans non fuit. Cui verò hoc, nisi Deo, pro cuius voluntate hæ Apparitiones fiunt, tribui debet? An iustè autem ipsi tribuitur, quod cuiquam imponat ipse, qui nec potest falli, nec fallere?

6. Interim tamen, verus viuūque puer aut infans, nunquam fuit in hac Sacramentali sub pueri aut infantis

formâ Apparitione. Quanto enim hîc miraculo opus fuisset, si Sacramentales species in verum viuûmque puerum transfissent, aut verus viuûsque puer aliquando adfuisset? præsertim cum nihil eorum hîc locum habeat, quæ in communi infantum & puerorum productione necessariò obseruantur? scilicet, vt concipiantur, gestentur vtero in lucem producantur & prodeant &c. Mox perfectus absolutûsque infans conspicitur, qui non nisi diuinâ virtute productus esse credi potest.

7. Deinde animam rationis capacem oportet hîc semper habuerit: propterea quod viuere non potest, nec verus esse puer, qui non sit verus homo: homo autem esse nequeat, qui animâ sit destitutus particeps rationis. Et hîc rursus Dei omnipotentia requiritur, sine quâ anima esse, produci que nequit. Quorsum verò hîc illâ opus?

8. Et productus puer, siue infans cuiusnam religionis aut professionis esse dicetur? alicuius enim necesse est fuerit. Cuius verò fuerit? Profectò Christianæ nequirit esse, vt qui Baptismatis Sacramento, quod professionis Symbolum est, non initiatus fuit.

9. Præbet & summa quies in similibus infantibus obseruata, magnum argumentum, quod veri viuique infantes non fuerint, qui visi. Neque enim de vlllo, quod sciam legitur, quod se mouerit, vllûmque vitæ indicium dederit. Vnus profertur à Windekindo visus. Vverum non hîc ad realem mutationem Sacramenti præsens fuit: & motus qui in ipso obseruatus est, nō ipsi sed alteri tribui debet, quemadmodum in sequentibus est declarandum, vt taceam credi posse visionem hanc, in uidentis tantûm oculis fuisse.

10. Præ-

10. Præterea nec minori miraculo desisset hic infans, quàm fuisset productus. Mortuus enim nunquam legitur, sed mox post visionem disparuisse. Quapropter quemadmodum quasi ex nihilo esset productus, aut certè ex Sacramentalibus speciebus: ità rursus vel in species Sacramentales rediisset, aut desisset in nihil. Dicit hæc possunt; sed quis credat?

11. Et quando aliquando desit puer, animam necesse fuit à corpore separari. Separata verò, quò tandem profecta est? Ad infernum qui illam releget, nullum existimo futurum; vt porro ad cælum remittatur, fieri nequit saluis legibus Christi, cuius hæc oratio: Nisi quis renatus fuerit ex aquâ & Spiritu sancto, non potest introire in regnum cælorum. Ioan. 3.

12. Denique quid opus fuit, verum viuúmque esse in hac Apparitione puerum, aut infantem? Satisfit fini Apparitionis, quando etiam imago atque species pueri offertur. Quid? quod hæc meliùs, quàm viuo veròque puero, præsentia corporis Christi potuit demonstrari: quàm si verus aliquis homo fuisset exhibitus, qui Christus non esset, Christum tamen in Sacramento præsentem esse testaretur.

13. Verus ergo puer viuúsque infans non fuit, qui aliquando apparuit; non fuit verus viuúsque homo. Quemadmodum nec veri, viuúque fuerunt viri, qui Abrahamo Patriarchæ sunt visi, Genes. 18. quamuis viri existimarentur. Nec veri, viuúque sunt viri, quos Artifex effingit, Aristoteles, Plato, &c. quamuis verè dicatur esse Aristoteles, esse Plato, &c. Imagines fuerunt puerorum at-

que infantium, qui pueri atque infantes dicuntur.

14. Quocirca in similibus simulacris, non est quod anima quærat, aut sanguis, caro, vel ossa, vel aliud, quodcunque in humano corpore inuenitur. Quidquid humanum aut hominis hinc dici potest, & debet, id totum in externâ, quæ in oculis incurrit, formâ positum est.

15. Nec probant contrarium, quæ contra hanc Assertionem allata sunt argumenta. Puer, ut primò obiiciebatur, aut infans dicitur visus & exhibitus, non quia reuera puer is fuit infans: sed quia puer aut infans videbatur, & corpus sub pueri, atque infantis specie obiiciebatur. Sic vaccas se vidisse, & spicas dixit Pharao, Genes. 41. quæ non vaccæ, & spicæ erant, sed vaccarum & spicarum imagines. Et pincerna eiusdem Pharaonis putauit, dixitque se vidisse vites, quæ vitium erant imagines, Genes. 40. Nō fuit vxor Loth, quæ statua salis videbatur, & tamen vxor Loth dicebatur, quia vxoris imaginem referebat, Gen. 19. Cherubim dicebantur, qui super propitiatorium erant, qui tamen non Cherubim erant, sed Cherubim imagines.

16. Sic motus & gestus, amicus & tristis vultus, quæ Windekindus notauit in puero, qui tempore Caroli Magni Sacramentum percepturis porrigebatur à Sacerdote, nihil probat. Primùm quidem, quoniam omnis a Windekindo percepta visio, in solo visus organo perfecta est, aut certè non cum immutatione specierum Sacramentalium: neque enim præter V Windekindum vllus infantem conspexit. Præterea quamuis gestus & motus in puero fuissent, nondum tamen arguerent, viuum verumque puerum. Quot motus, & quot gestus in corporibus à spiri-

riti-

ritibus nunc bonis, nunc malis, assumptis, in vtróque testamento obseruantur? an idcirco quis viua hæc corpora dicet? Itaque quemadmodum in assumptis illis corporibus, motus aliunde est allatus, & sui principium non intrinsecum habuit, sed extrinsecum, ita omnis in his infantibus motus aliunde est: ab Angelis scilicet, quorum vt postea dicemus, in his Apparitionibus non est parua occupatio.

17. Denique, quod tertium argumentum arguebat, nec hæc ratione hominibus impositum esse dici debet, quamuis verus puer non fuerit, qui verus puer visus est. Voluit Deus externo insolitóque argumento, præsentia suæ in Sacramento dare testimonium; quid interest, quomodo det? viuóne, an non viuó, veróne, an non vero puero? Quemadmodum præsentia suæ vera externaque signa, voluit esse etiam puras species Sacramentales, quæ tamen in significando minorem hinc proportionem habent: ita potuit has, de quibus nostra disputatio est, formas atque imagines voluisse.

18. Ità de infante, siue puero sit definitum. De Crucifixi, atque Agni imagine idem esto iudicium. Nullus verus fuit Crucifixus homo; imaginibus perfecta sunt omnia, quæ aut in Sacramentalibus speciebus, aut circa species Sacramentales, in corpore speciebus Sacramentalibus adiuncto, aut in solis oculis & phantasiâ intuentium erant.

19. Idem volumus dictum de specie faciei visæ, tum alibi, tum Duaci; quamuis posterius, cuius conspectus factus est Thomæ Cantipratensi, crebra mutatio facile
per-

persuaderet, nullam in Eucharisticis speciebus mutationem factam esse, & tantum apparentem fuisse visionem. Quam enim hostiam sub specie venustissimi puelli, conspiciebat promiscuus populus, illam sub solâ albissimi panis specie, videbat Cantipratensis; & quam mox vidit referentem caput coronatum atque cruentatum, eandem factâ adoratione, rursus vidit accepisse formam hominis, super omnem effigiem honoratam; sed & eandem eodem tempore, alij viderunt referre Christum in cruce, extensum, alij Christum ad iudicium venientem, alij sub formâ pueri, &c.

C A P V T IV.

Quid sentiendum de carne visâ in Eucharistiâ, item de sanguine, qui aliquando fluxit de hostiâ, aliquando observatus in calice?

Non vera caro fuit, aut verus sanguis, qui aliquando apparuit. Longo, non sine miraculo conservatur. Neq; enim alicuius bruti fuit; Neq; hominis; cuius enim? Et si mansit cum speciebus Sacramentalibus, facta ne fuit penetratio dimensionum? Et quando desinit, in quid desinit?

Et pro brevi tempore opus non est; Finis etiam hic propositus non postulat veram carnem, verumque sanguinem, Deniq; nihil potest afferi pro verâ carne.

I.

Acilius creditur verum sanguinem, veramq; carnem fuisse in Eucharistiæ Sacramento aliquando, quam verum puerum, verum agnum, verum crucifixum, veram faciem, quæ